

21.8343/1

Судомъ, 1 нагорыма 1919. з. 4:

РiB 1.

погубіть конюго
дои.

погари: краи
освітнього кружка
таборова порта

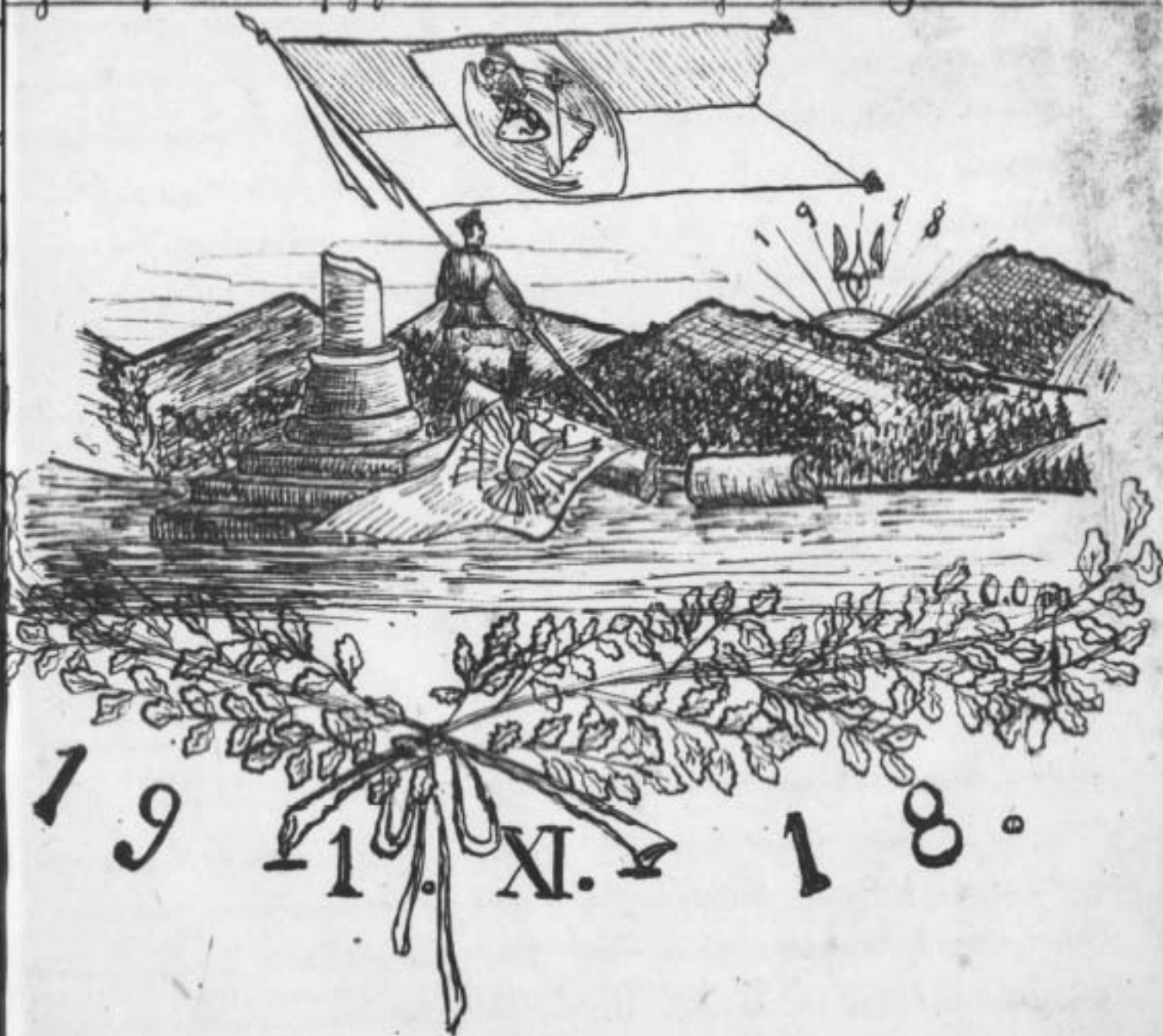

Голос Мадора

Редакція
напогубіть се
в Баракы Т. 29.
— Ціна —
цимлірника
60 коп.

издає: Провітний кружок.

Редагує: Ос. Зареський.

В перші роковини.

1. XI. 1918 — 1. XI. 1919.

Живнає перший рік, як на рунувшищах розпаденної австрійської держави засіло сонце волі поневоленним народам. Живнає перший рік, як заступники українського народу Бувшої австрійської держави згуртувалися в Українську Національну Раду у Львові і проголосили самостійну західну Українську Народну Республіку, та всім, ні хвилини злучив усіх українських земель. Рівночасно з проголошенням нашої самостійності нами перші рійніми з польської сторони, і почала, як пам'ять українська війна — війна за землю, якої утратили Польки не могли передостати. ... І коли друзі народу колишньої Австрії святкують сьогодні великий народний празник у сводідній відчині, у миру і спокою — український народ стіпає далі, зі зброєю в руці і проганає ворогів, що з усіх сторін протіпають, сквербавлені кровю українських мучеників руки, по боцаті і гарну країну. Українським галичанським військам не довело, стріпати ціло великого народного празника в рідній стороні. Вони, бую змушені похатти, ся за зброю і тям в злучі з братами з над Дніпра — Славутинці, боре, ся даліше протіти, дітмишників, та царських наймитів — Бенікінівців. — Нам, частині української народної армії, довело, святкувати цей празник на гуржині, на війській румській землі. Невесело нам сьогодні, та не одні ми, що сумуємо на гуржині. Протіти наших батьків, братів та сестер мучить ся у польських казанатах в Берестю, Вильно, Сішмалковій і ін. д., боцаті воре змучило там народ, не відідавши волі. Жадаємо про них тільки, і готові як про народних мучеників! Жадаємо про їх героїв, що поне-

сти смерті на полі, бою у святій, визвольній війні. Їх хоробрість, героїські діла, їх смерть, нехай будуть для нас прорічковою зіркою, нехай загарюють нас і догадують, охочим та витривалостим, до дальшої боротьби.

Все далекий вік нас, коли наша бригада, сіймак із зброєю, в руці на рідкій землі і поділившись рідки Борців за волю Українського народу перекликає словами поета:

Аукайте сю, скалу! Нехай ні жар ні холод
Зв'єстихити вас! Зносите і труд і страду і галод
Бо так призначено скалу рекою розбити! -

Про два роди карності.

Пригодилося мені, ще на Україні мати розмову з одним із наддніпрянських старшин, на тему карності на взір, бувшої австрійської. Се не тільки брижало, особливо наддніпрянців. Їх погодовання звершалося, особливо проти відзнак, старшинства, які завів, обов'язково пак. Крає. Відтак стгоалина, позір "перез старшин, к, здоровлення і т.д. не все виравало ся їм змишкін. Авій розмовник звав, не звернення "карністю, менше варткою від, внутрішньої, яку баграв собі бахити, дітише в нашій армії. Коли розлогі роздумую, над цю справою, захиною віраше, як тоді, розуміти, що він прозав - внутрішнього "карності, хор зовсім, не розумра, на його відразу до відзнак, здоровлення і т.д. Державна монархія будувала, свою, силу і терпий міри на безоглядній погесті для обов'язка. Рішалоши - чужинкою все і в свою бучи, скінчиєть зіздрік на товнирі. На сій основі

подружано грабиму військові вряхії. Вони приналежю, місцеву.
Бо не могли бути інакше. Н. Віть, найбільші вороги, талонів, російсь-
башевіки, це зрозуміти, - і це, це було тільки камики військового пор-
ту. - Бреша, справа однак: як спонукаймо до поступу низшого?
І тут ударяє різними старого і нового ладу. Аргументами, акима
австрійська влада переконувала проріттов (с. майного) стоації, рк. тур-
персу фр. ай. тр. о. - була зруда майка, армія, гарнізон, розширив з
несудордикацію. Се держала вкупі звіраї австрійської монархії
справа перед карою. Се була зверхня карність. Але мала Австрія
і свою внутрішню. Вітська влада спритно і зручно заходила на
отанувати, пологити всі думки і волю жовніра, стаати паном
не лиш тіла, але і духа, зробити його ологим, до служби собі, а в зар-
зробити неможливого всаку думшівну думку. До цієї мети про-
дали башеві військові наради, церковні проповіді, тімненна про-
паганда, котрою укріплено, віру в божеське походження цар-
влади, владзіні прикметні монарха, його родина і т. д. В цю
працю вкладали тільки талану, до цієї служби заіпружено про-
церкву, т. ай. р. к. іно, які могли жовнірови приладувати на коу-
му кроці, в касарні чи поза касарню, його приналу, нікчемність
його власної особи, а злочинність самі думки про неї саму.
І во галу мали дудувати карність новоі воляї, а демок-
тійні, національні армії? І в ім божеського тіла кнн - м
нарка поренув, як шилка башка. Кшид - було його заітупити
зі старим методом, оттав, а рдин: справа перед карою. Сего м
тогда ми взяли при дудові галицької армії. Се дано най, рд
мише, звершию, карність. Про другу сторону, медали - вихо

не душі зновіра до свого сніпення, щоб в щому збудити до-
бру волю, смхати, старшого - зде бімша забувалося. Се іншо
в парі з дивною, ататією галицького загалу, до воєнної, стравив,
яка оторнула промаданьство по першій підійомі, воєвниного
духа. Пркладую, не давши, раси. Що за затоложаність, малодушність,
Брак полетіу, промаку - оторнули галицьку промаду, від дур-
жавних секретарів почавши, а на зновірає стігивши. Ека
зевіра у будучність нації та у битю, національного жеміа...
А за те яка мізерна, дрібничковиті в пресі! Отрає, сказати
собі, скільки слово правди, раси і галоси - що бітніма в небутні.
Нездарніт в отерубаню, шим забраткою, національній карикоті
і жертво, моднімості, аліт, ретав, раси з абстїрінісовітне расі! —
Брак великого, слова! Абже промаданьство могло дати хіба
мізерний, духовий корп, своїому, війську, не в отнімо, затобішті
у щерті, ці і пуготітн, яка, оттала в душі, муржика, макоті —
вирьвано і ціло, ідеологію, цїсарського, кунтїу. — Салний
отракою, дуротаті, в кунті - бітєво, було мало - ам і то.
го ми, не бімш, до моді, когось, найвітні, оттракою і поге-
стїо - треба, буті, рашому, величшш, а в оттреді, оттар-
шшш, та оттрашшш! А в нас і до того (що розетїрі, мв, за не-
посиу, за утїочу) буди, за мали, душі! Розуміючі, валу, мо-
рального, висову, війська, загала, "Лар. Команда, видесати —
"Стїрі, мца". Однак, віддала, редакцію, в руки, або, дурже, на-
івніа, або, просто, невідповідальних, людей - які, на тївно, бімше
мікодим, страві, шим, помагам, до хіба, міуренне, бітїий -

про мала в армії, про велику силу армії Залізня, яку мають дістати Румуни - не скріплювало каркості. Звернула увагу на те, не вистовіть ся, коли не буде сама робота, виростатиме і не припушеної великої авіра. Завдання: отже: так переобразити душу війська, так її „обродити“, освідомити про національну справу, „щоби вона, Зорди і вдержання ладу та послуху, вищівітала і з неї як виростал гарне дерево із добре справленого ґрунту. До всім цим слухають: військові збірки і обходи, часотиса, книжки, театр, кіно - усіма словами все, що дає можливість впливати на моральну сторону людини.

Н. Коберський.

До наших риторів!

Виходять, як ритор, що попередке мило „Слово та слово“ викликало між деяко туркиш риторичними невдоволення, що більше обурює і огорчення. Це здивувало нас і трохи. Квіткою нашої газети ми не в жадеє риторів відрадувати людей від риторики, а проти. Ко. ми хочемо зупинити риторичні більше риторичні привітання і стівродити між Риторик, як і козак „малю обурити“ головні кавалеристи на скоро-отримання. Терми із за цього, що редакція риторичної літератури. Ко. козак, яке в українській ар-

мії немає нічого, стільки ж кавалерією, бо ці назви уживають ся для всіх українського війська - а други за те, що автор задав про мордованна, риторичний, цуши і т. д. Щоби зупинити на будуче, риторичну діяльність, дамо ступити кілька риторичних висловлювань. Такий вірш як „Гей козак“ називають ся риторичною. Це звичайно веселий, сміливий вірш, який у своїм веселію, що стільки змієті мієтніть атакою, слова наука - в терний мірі для того, що провинув ся. Що між нашими риторичними риторичними, що мієтніть боротьбою від ворога риторичний, що ками з риторичної, ступають ся, де-і правих риторичних і грабощи -

Хто козак?

Свій брата товариши руки собі даймо
 Рідного козакми себе називаймо!
 Вихотинце, іздець, пушкар і той, що кмітлиці
 Кождий козак! а не лише той котрий шпорна носить.
 Ми всі є одна громада і всі козакми,
 Ударились, як приєднати прагидів сніданю.
 Наймо вроді і любіть, як друз друга вотираймо
 Баки брата, товариши здорові думаймо!
Верой.

Радо діти!

Падороже бюро доносить з Варшави. На засіданні, відбу-
 му 28. X. 19. на високій каміні заграничних справ, одностайно
 ухвалено резолюцію, в якій домагається, як примусити до Польщі
 Рівніного-Дігуча, пустиню Сагару, гору Арарат, Мертве
 Море і вулкан Везувій. Сто резолюцію поперто із цих при-
 чин: Рівніного дігуча потріба з огляду великого запасу
 нафти для господарско-промислової місії. Пустиню Сагару,
 з огляду великого запасу піску, який можна вивозити за гра-
 ницю задля браку інших сировин і продуктів. Гора Арарат
 повинна належати до Польщі зі взяття історичного, бо там
 осів Бог який був першим, боляком мовчешовей варті зі своїм
 кораблем, з якого тріски, окуття і т. п. можуть бути дуже
 цінним надутком до музею старожитніх пам'яток.
 Мертве-Море з браку иного моря для польської плавди.
 Деякі поглиблені запитання, щоб мушті -
 заміривши всім Польщу з Мертвим-Морем, однак референт
 задав що нема рою сватти, як до Польща і так, як тепер так
 і на Буде, не буде більше здатного до дитя, як те море. Що до
 Везувія то ним сподіють, як розбудувати завоєваний огади

Щоб відомо з достовірною згурта видирають ся Радзевський
на Френк андіо, щоб перекопати Ескімосів про слушності
ольська претексії на ці території.

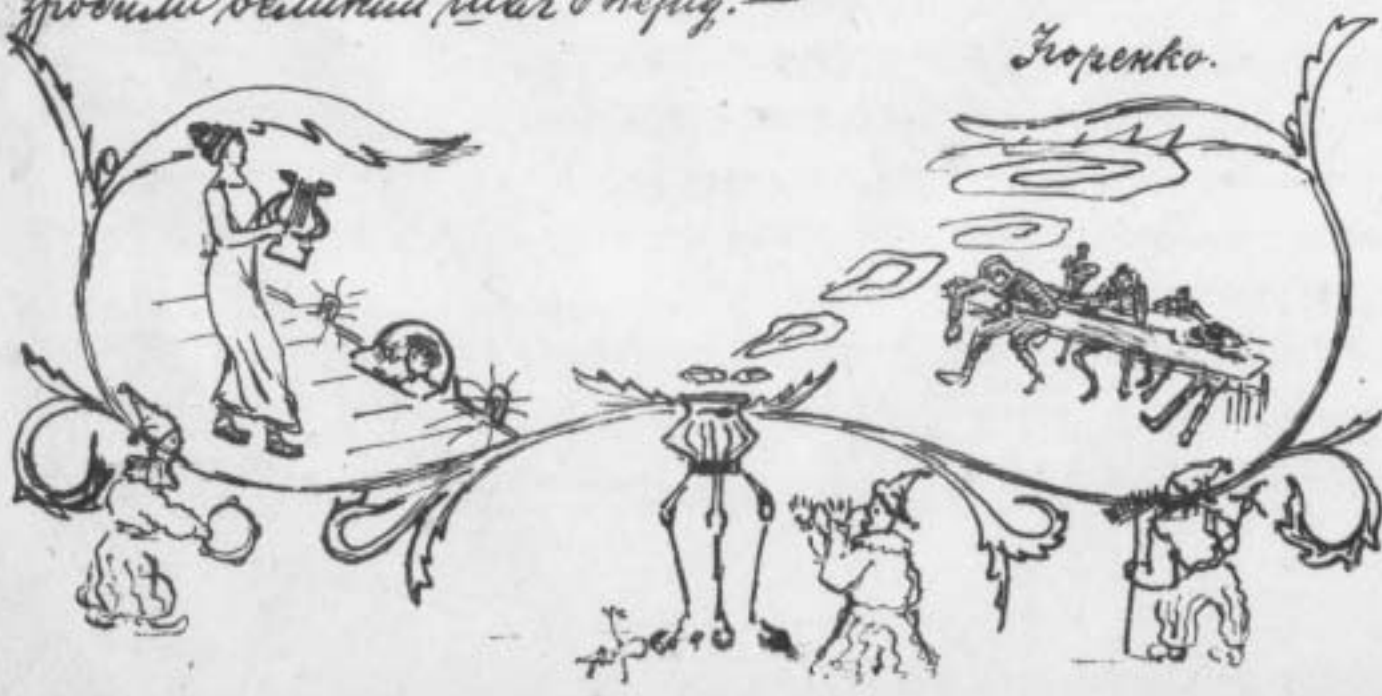
З театру і музики.

Винувий підходом можемо назвати музико-театраль-
ним відносини нашого театру. Зарав, ся від поведінки 20-ї
раство, наших ривацьких і музичних сил на російській академії
проковими проголосили, хелької Републіки. В червоні дав ма-
горовий театр виставу комедії Франка, "Учтивий" в новій -
проспекції і як на театр, дуже гарно укладений театраль-
ній самі. Ритавна, вийшла на залі слава, жор мала де-
які гарні можливості. Дивує нас, одно: чияго управа театру
дал виставу, коли песа, не є належимо підготована, коли
актори не уміють роль і тільки оглядають ся на сценографі-
чний декоративний раф кутти на кімеш, сали. Слава добра те-
атру, не пошла на тий, щоб як найкращіше фавати но-
і твори, але щоб давши твір вивести як слід на сцені.
Думаю, що мабровий театр не грає для зурітку, тільки
ми мистецтва. Там уштема, була виконана, саіно і з титоломи
і. Солянським артистами; рівноже тити, селян, були добрі, лише
абгато було неісторичних і неісторичних ржа які особливо
отакіх титак погано вражають. Торогі тити, були більш
глобальше удатні з шийками Коростілля, котрий майже
овсім, не умів роли: Думаємо, що слідуючі вистави, "Учтивий"
йдуть, богато краще і зармонізують, ся гарну комедію
нового сценарію і новими декораціями в дійсно театральні-
мистецтвий твір.

В п'ятницю, обкодила Бригада ривіцією проголосили, західно-
української Републіки світлою академією в мабровій
театральній, сали. Зар думка улаштувати академію

вирукума, доперва в ретвер і до кеі не робимо, атакі приготавань,
 мiamo цело виконаксия вишнго довни, складно. А програму
 увійшли: Короналі твори: хор старшин, підстаршин і старших
 ців, теєнорове соіво хор. Русака, фортепіанове соіво ретт.
 Анкенаду, скрипкове пор. Бурка, кромі сего декілька соіва хор.
 Вігуна і три промови п. полковника, пор. Кобушова і др.
 Пришовського потрши, як раз в сін дам завітть до вашого
 мабору. Др. Пришовський у своїй промові побилем був
 димше говорити про Українську справу. Аки все, ще не можамо
 виіти із того биду, в котршм цім, наше браття врутнимо, є;
 завідн і вноду переціннимо і перекаваного рудкищів і ста-
 вимо, себе в тім іє великі мовою ми, дум діємо такі, мали
 маломагори та послідні у світі. При такій нагоді, як святко-
 вань проголосиме, нашої Радубинки, може було бимше задатт
 про тім, котрі поксали підвалиши від сго велику судівно
 наше державности. В доповиенню целою маду, театрального
 і музичного життя минулого тижня треба також за-
 дати про першій музичний виступ нашого друкадного
 оркестра. Хот він, не став, ще на висоті, свого завданя,
 огуаре треба висказати товше признаии за працю так
 Кайсильшкови, як музикантами, котрі в короткім часі
 зробили великий шаг в період. —

Зоренко.

М. Коваль.

На широких полях,
 На безкраїх ланах,
 На нашій, рідній Україні,
 Похилилися крести,
 Которі і з мотти,
 Свідки граві і змагань єдині.....
 Від крестів не журі,
 Козаки малоді,
 Били кроти злочини за волю....
 Віднали горді орли,
 України Сили,
 Що гордою летіли до бою!

Може кров їх свята,
 Що зросила тала —
 Українські, широкі... безкраї,
 Вигасті плоди гурни,
 Два цінні Селі
 І гаротні всі рами і жалі.....

Може смерті тих Силів,
 Два будучих віків,
 Буде актом, останної жертви.....
 І шивалою життя,
 Воскресенням молодтва,
 З їх пороків, неправди і нести!

І з пошани борцям,
 Своїм, в'язаним Силам,
 Зрозуміти наріз погубані души....
 І кай в скам'яці до гни,
 Сніва тісно отті,
 Вітками мати промирушис з радощами

Наш табір.

В нашій табірі іде праця в напрямі хиста воєнних,
Горшчи тітки розглянутись в нашому закяті денних.
Кожний воєн в тім напрямі працює і приготує в нас,
І в нас має борди наотути і кожний не сподівалось.
Вімнокурні втраву роблять, расови рано тілої думки
Могли так як впрікарі ково сесмі година.
Восмії звіт і вихід в поле; дорогою расови стівалоть
одні в Іваден и други в Лемберку, ся займають.
Заяття дві години і назад в табір вертають,
А як прийдуть до бараку, до обіда в карти грають.
О други ідуть на вихідні, найного націоналу
Де вихідника, можуть роб расови дурні мало.
Всюди праця іде горня, до тс рас воєнний, рини:
В харчевні, склади і кухні і в одержній магазині.
Всюда люди доброві, що на тім, ся добре знають
Собисняють, надиралоть, а потім то розділяють.
Дуже расови в недобір, за то потім добиралоть,
Васови з того то добору то і харчі поблітшяють.
Одержу тсже розділяють, кожний день в одержній склади
Лини на книжечку надобору, що тігтисують в одержній;
Хто не має отой книжечки, то не достане нічого,
Лини як зовсім росии, годний дадуть и зми з отарого.
Суть такі, що і без книжечки поттрасрать, а кое дістатт
А такіе ттуть у табірі, дуже легко може тігтатт.
Мвають нові шийами, бмози з плащів, одержного склади,
І тім дуже дешервуютт решта одержтуч грошмаду.
Лини одержтуч грошмаду, треба тсже, а кое ттрасратт,
Али всі лини Украйши! і всі тігем воюватт!
Машини, як драг з драгою і машини, мо свою машини,
А не виробиймо з себе, а кучь алопеску, ариотів крайшо,
Во, як будем відріджуватт, і не будем працюватт
По здврем, обо, ттоті праці, а ким можна відрадатт.
Верой.